bloc-notes

CHESTIA ZILEI

Din informaţiile publicate de noi, din activitatea grupărilor divizionare, reese un fapt cert şi de cea mai mare însemnătate. Anume: cluburile au ajuns la convingerea că au nevoie de antrenori. Sunt ani de zile de când în aceste coloane arătăm că mai important de cât angajarea unuia sau mai multor jucători, mai însemnată decât orice înzestrare într'un club, este angajarea unui antrenor.

In prezent, grupările noastre s'au convins de acest adevăr şi au pornit tratative foarte serioase cu diferiţi specialişti din străinătate.

Această trezire la realitate, întârziată în oarecare măsură, constitue pentru o parte din cluburi şi o soluţie pentru criza prin care trece.

E foarte probabil ca în sezonul care începe peste trei săptămâni, toate cluburile divizionare să beneficieze de serviciile unor specialişti.

Venirea acestor antrenori nu poate decât să ne bucure şi trebue să bucure pe toţi acei cari cred ca şi noi că footballul este un sport care reclamă neapărat îndrumarea unui specialist.

Emanciparea aceasta a grupărilor noastre are nevoie însă de o complectare. Odată cu venirea antrenorilor se impune şi un reviriment de mentalitate.

Conducătorii de club, dacă ţin la culorile lor au datoria să ofere acestor antrenori posibilitatea de afirmare, posibilitatea unei acţiuni care să nu cunoască nici o piedică. Condiţiuni prielnice pentru activitatea unui antrenor înseamnă, după noi, separarea complectă de atribuţii, în sensul că antrenorii să fie lăsaţi să lucreze. Toţi conducătorii clubului să abandoneze veleităţile technice.

Cunoscând mentalitatea conducătorilor grupărilor noastre, ştim că le cerem un mare sacrificiu. La noi, conducătorul venit de o zi sau două în sport, omul care avansează clubului resurse materiale, are dela început o singură dorinţă: să-şi dea părerea în chestiuni technice. Neofitul care ajunge conducător după o «vastă» experienţă de spectator la două sau trei matchuri... nu se pasionează decât după o singură îndeletnicire, aceia de a face propuneri pentru alcătuirea echipei.

Greu obţineţi dela un conducător proaspăt asigurarea că nu se va interesa decât de chestiuni administrative. Dacă gruparea nu oferă conducătorului posibilitatea unui amestec cât de vag în trebile technice, noul venit se lecueşte repede de pasiunea de a conduce.

Antrenorii străini se împacă greu cu o astfel de mentalitate. Specialiştii cu oarecare autoritate cer libertate deplină în chestiunile technice, acceptând şi răspunderea corespunzătoare. Un antrenor poate da satisfacţie numai dacă i se asigură astfel de condiţiuni de lucru.

Vor înţelege oare grupările noastre că nu este suficient să angajeze antrenori, dacă nu rectifică mentalitatea curentă în viaţa de club?

LIS.

DE PRIN LUME ADUNATE

OWENS A DEVENIT SAXOFONIST!

Owens — celebrul atlet de culoare, care a cunoscut odată cu Olimpiada din Berlin gloria pe care n'a avut-o până în zilele noastre nici un atlet, — ne-a dat în ultimul timp destule motive de uimire. După nemaipomenita întrecere cu un cal de curse, Owens ne serveşte un nou prilej de a vorbi despre el.

Convins că meseria de atlet nu-i mai poate aduce nimic, Owens s'a hotărât pentru o nouă meserie. Aceea de saxofonist...

Zilele trecute Jesse Owens a semnat un contract de o sută de mii de dolari pe şase luni cu un mare local de pe Broadway. Atletul va apărea de două ori pe zi şi va primi leafa pe care n'o are nici o vedetă în America.

Este adevărat că Owens a făcut o afacere bună. Nu mai puţin, au scontat câştigul şi cei cari l-au angajat. Numele lui Owens este un gir că yankeii dornici de senzaţional, vor umple până la refuz sala în care cel mai celebru nume al Olimpiadei va apărea cu saxofonul în mână.

Pentru sport abdicarea lui Owens este o pierdere mare. Era fatal însă ca un nume ca acela al negrului, care a pătruns prin sport în toate unghiurile pământului, să nu rămână în sport. Ajunsese la o notorietate prea mare, ca americanii să nu-l exploateze, în veşnica lui goană după câştig.

Astfel că peste câteva zile Owens nu va mai alerga pe pista de gudron. Va cânta pe Broadway, pentru o sută de mii de dolari...

LA DOUMEGUE, ARTIST DE VARIETEU...

Buna primire ce i s'a făcut lui Ladoumégue în recenta revistă a Casinoului din Paris, l-a făcut pe campionul mondial să se îndrepte spre profesiunea de artist de varieteu.

In acelaş timp, fostul campion mondial a fost solicitat şi de un circ să se producă, într'un număr de întrecere cu un cal.

Această ofertă însă nu l-a satisfăcut pe Ladoumégue, deoarece a declinat-o.

Se vorbeşte însă cu insistenţă în cercurile revuistice din Paris despre apariţia lui într'o revistă alături de Maurice Chevalier.

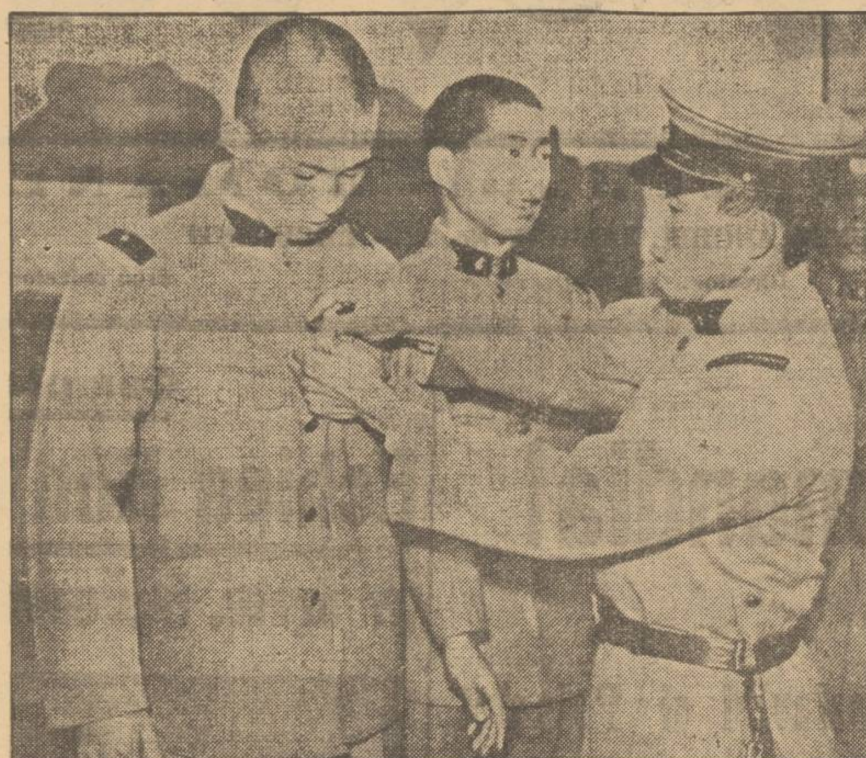
...CHARLES PELISSIER ARTIST DE CIRC

Ciclismul francez încearc o mare pierdere. Numele de Pélissier, care a fost purtat cu atâta glorie de cei trei fraţi, Henry, Francis şi, în ultimul timp de Charles, dispare din viaţa activă a sportului francez.

Pentru cei ce au urmărit memorabilele lupte din ultimii 30 de ani ai turului Franţei, îşi pot da seama — şi încă în mai mică măsură decât la justa valoare — ce înseamnă această dispariţie din lotul ciclistilor lor de frunte, pentru francezi.

Hotărârea lui Charles a fost luată recent, după ce a fost nevoit să abandoneze pentru câteva luni antrenamentul şi la reluare şi-a dat seama că sunt prea severe rigorile lui.

Sportul în Japonia

Tajima, campionul olympic la triplu salt, a fost recent recrutat în armată. După primele zile de instrucţie, i se remite — în faţa camarazilor săi — o decoraţie pentru meritele sale sportive

Intre sport şi cultură

„Educaţia fizică cumpănit dozată este ABSOLUT NECESARA în viaţa intelectuală"

ne-a declarat d. prof. Vâlcovici

Am spus-o şi noi, au spus-o şi alţii: educaţia fizică şi cea intelectuală sunt două piese din acelaş angrenaj. Proasta funcţionare a uneia, atrage după sine deteriorări ale celeilalte, pe când buna funcţionare a ambelor duce la prosperarea fizică armonioasă a individului.

Că nu e o simplă afirmaţie neîntemeiată, ne-o confirmă şi d. prof. Vâlcovici, a cărui părere am cerut-o în cadrul anchetei ce am întreprins-o în legătură cu aşa zisul antagonism dintre sport şi cultură.

— Cum priviţi sportul românesc?

— Cred că la noi nu se dă sportului importanţa ce i se acordă în alte ţări. Sunt de părere, că sentimentul sportiv, care a început să se definească din ce în ce mai accentuat şi la noi, ar putea duce la o atmosferă sportivă comparabilă cu aceea a altor ţări de mare renume sportiv. Trag această concluzie din câteva fericite exemplare sportive ,care s'au putut afirma în cadre sportive foarte pretenţioase.

— Ce soluţii propuneţi pentru remedierea conflictului dintre sport şi intelectualitate?

— In ce priveşte antagonismul dintre sport şi educaţia intelectuală, nu poate exista decât prin exagerarea uneia dintre ele.

Exagererea sportului prin neglijarea intelectului este inadmisibilă. De altfel, eu cred că însuşi sportul în înţelesul lui complect, ar suferi prin neglijarea intelectului.

Exagerarea muncii intelectuale, cu neglijarea complectă a preocupărilor sportive, ar fi iarăşi o greşeală. Ţara şi societatea în general nu are nevoie de intelectuali desvoltaţi cerebral, pe care să-i sufle vântul. Dealtfel după cum o educaţie sportivă complectă nu se poate lipsi de o antrenare intelectuală, tot astfel munca intelectuală poate fi dusă la bun sfârşit cu mai mult succes, dacă este echilibrată prin ocupaţii sportive. „Mens sana in corpore sano" nu este o vorbă de discursuri ci o realitate.

Experienţa am făcut-o chiar eu, în calitate de conducător al şcoalei politechnice din Timişoara, unde introducând în mod obligator 20 minute de exerciţii fizice zilnic, am putut obţine un randament mai ridicat al muncii intelectuale a studenţilor.

SG. M.

Să se introducă sau nu

Sistemul „delegărilor secrete" ale arbitrilor?

O interesantă anchetă la care răspund membrii comisiei centrale de arbitri

O problemă la ordinea zilei este, incontestabil, aceia pe care a provocat-o Comisia Centrală de Arbitrii atunci când a anunţat că intenţionează să introducă şi la noi, sistemul „delegărilor secrete" pentru matchurile de campionat şi cupă.

Punctul nostru de vedere l-am expus în cadrul articolului în care am adus la cunoştinţa opiniei sportive această intenţie.

Sistemul este aplicat în Italia şi rezultatele pe care le-a dat până în prezent sunt — se spune — foarte bune.

Nu ne vom repeta, arătând părerea noastră în aceasta privinţă.

Problema arbitrajului la noi în ţară, a prilejuit numeroase discuţii şi va mai prilejui încă.

Iniţiativa Comisiei Centrale de arbitrii de a găsi soluţia garantărei bunei desfăşurări a partidelor oficiale, se cuvine însă subliniată.

De altfel, acest for de când are în fruntea sa pe d. Denis Xifando, a realizat lucruri din cele mai interesante. Este de ajuns să menţionăm „Buletinul informativ al Arbitrilor"...

*

Pentru a oferi cititorilor noştri cât mai multe relaţii în legătură cu posibila introducere a sistemului delegărilor secrete, ne-am propus să interviewăm pe toţi membrii Comisiei Centrale de Arbitrii, „părinţii spirituali" al acestui proect.

Pentru aseară, această Comisie avea fixată o şedinţă. Lucrările nu s'au putut ţine din cauză că doi din membrii acestui for au lipsit. Este vorba de d-nii Denis Xifando şi Ştefan Lucescu, ambii bolnavi.

In schimb, am putut vorbi cu ceilalţi trei membrii ai Comisiei Centrale de arbitrii, d-nii I. Ceaureanu, Popa Laurenţiu şi maior Limburg. Binevoitori, interlocutorii noştri ne-au oferit toate amănuntele în legătură cu acest proiect.

D. I. CEAUREANU

Opinia d-lui Ceaureanu

Iată ce ne-a spus d. I. Ceaureanu.

— Care sunt discuţiile în legătură cu proiectul delegărei secrete?

— Modificările de regulament nu cred că pot fi aplicate încă în cursul acestui sezon pentru motivul că timpul până la convocarea primului Comitet federal, care aprobă aceste modificări, este foarte scurt.

— Care este ţara în care se mai utilizează acest sistem şi ce rezultate s'au obţinut?

— Italia, cu rezultate din cele mai bune. Federaţia ia măsuri drastice împotriva grupărilor care nu pot asigura integritatea corporală a arbitrilor. Ceva mai mult, grupările sunt obligate să conducă arbitrii până la gară.

In Italia nu se pomeneşte de arbitrii maltrataţi de public, după consumarea jocului. Oricât de fanatici sunt italienii, manifestările lor sunt îngrădite de deciziile forului suprem, care nu ştie ce este gluma.

— Ce cred arbitrii că trebuie să facă celelalte foruri federale pentru a se asigura liniştea pe teren?

— Se cer măsuri drastice împotriva provocătorilor de dezordini, fie spectatori, fie jucători. In ceeace priveşte spectatorii, grupările organizatoare, pe lângă faptul că trebuie să instituie o supraveghiere cât mai desăvârşită, trebuie să şi identifice pe acei care provoacă scandaluri — sunt convins că aceşti provocători sunt în număr mic — şi să-i excludă pentru totdeauna de pe teren.

Sunt o serie de jucători care îşi permit orice pe teren, deoarece se bucură de un mare ascendent asupra mulţimei.

Abaterile acestor jucători trebuiesc aspru sancţionate. Arbitrul nu trebuie să ezite chiar în faţa celei mai grele pedepse: eliminarea. Orice trecere cu vederea poate provoca scandaluri, cu consecinţe din cele mai grave.

— Care este datoria grupărilor?

— Despre datoria grupărilor am vorbit mai sus. Trebuie să subliniez că sunt şi conducători care îşi îndeamnă jucătorii la joc brutal, care în mod firesc îngreunează sarcina arbitrului şi pot aduce scandal. Noţiunea de sportiv cere unui conducător să aibe aceiaş reacţiune, atât în faţa unei victorii cât şi a unei înfrângeri.

— Care este datoria jucătorilor?

— In primul rând să se gândească că arbitrul este şi el un om ca şi ei, deci supus greşelilor. După cum unui jucător, fie el cât de consacrat, i se întâmplă să facă greşeli care duc la perderea jocului, tot aşa şi unui arbitru i se poate întâmpla să greşească mai ales că el trebuie să supraveghieze, în tot momentul, douăzeci şi doi de jucători şi trebuie să ia decizii în mod instantaneu. Nu trebuie să se uite că la buna desfăşurare a unui joc, contribuie în mare măsură şi arbitrii de linie, cărora li se cere cât mai multă imparţialitate, mai ales în oraşele în care se dispută jocul echipelor locale.

— Ce alte proiecte are în studiu Comisia Centrală de Arbitrii?

— Depunem toată străduinţa pentru o bună pregătire a arbitrilor, pregătire care să dea loc la cât mai puţine nemulţumiri, atât din partea grupărilor cât şi a publicului.

Mai lucrăm la elaborarea unui nou regulament care nu poate fi pus în aplicare în actualul campionat.

Ce spune d. Popa Laurenţiu

D. Popa Laurenţiu, membru în Comisia Centrală de arbitri, în viaţa de toate zilele este procurist la societatea Industria Sârmii. Un sportiv desăvâr-

(Continuare în pag. 3-a)

Boxeurul intelectual

Un intelectual rătăcit în practica activă a «nobilei arte» nu este lucru prea obişnuit.

Deaceea, succesul său este cu atât mai mare cu cât reuşeşte să mânuiască cu aceeaşi îndemânare pumnii, ca şi condeiul.

Dealtfel, aportul intelectului în arta boxului şi-a putut vevrifica eficacitatea în cel mai splendid exemplar pe care l-a creat boxul: Geny Tunney.

Numai datorită inteligenţei tactice de luptă adoptată, Tunney a reuşit să detroneze pe imbatabilul — până atunci — Jack Dempsey.

Este drept că americanii, adepţi ai forţei brute, au apreciat mai mult domnia lui Dempsey, decât eleganta ţinută a supremaţiei lui Tunney, de campion intelectual.

Totuşi, s'a găsit şi în America public suficient, care să aprecieze acest fel de spiritualizare a forţei, şi să guste conferinţele lui Tunney, campion mondial de box, despre... Shakespeare.

Iată însă că Tunney nu a rămas un solitar în acest gen, ci a făcut şcoală.

Recent s'a ridicat o nouă stea pe firmamentul boxului yankeu

Bob Pastor, campion de rugby, mare boxeur şi ziarist.

Pastor, deşi un necunoscut pentru noi, se află în mare stimă peste ocean şi a ajuns — după o categorică victorie asupra lui Impelletiere — să se ridice până la înălţimea unui demn adversar al lui Joe Louis. Ori, aceasta este o suficientă carte de vizită. Matchul a avut loc Duminică şi faptul că Paster a fost învins la puncte nu-i scade din valoare.

Cariera acestui tânăr boxeur, născut în 1914, a fost strălucitoare.

După terminarea studiilor universitare a intrat în gazetărie, pe care o practică şi astăzi.

In sport, după ce a debutat prin a fi cel mai bun jucător de rugby al universităţii din New-York, şi-a descoperit aptitudini pugilistice. (Nu era greu, deoarece rugbyul american se cam confundă câte odată cu boxul...). Şi după un an dela debutul său în acest nou sport, a devenit campion amator al Americei, la categoria mijlocie.

De aci până la Joe Louis nu l-a despărţit decât o serie de 84 victorii consecutive, în 3 ani.

Iar în ce priveşte cum este apreciat actualmente, este suficient să arătăm că matchul cu Louis s'a disputat la Madison Square Garden. cu casa închisă, făcând o reţetă de peste 15 milioane lei, iar Tony Canzoneri, Beny Leonard, Gordman şi Harry Wills, preziceau victoria lui Bob Pastor.

Dealtfel, pronosticul lor nu a fost desminţit cu mult, deoarece s'a dovedit că Pastor a fost unul din cei mai dificili adversari ai «panterei negre».

Figuri de mari sburători

Călăreţul Zorileanu

de comandor Andrei Popovici

Una din cele mai proeminente personalităţi ale aviaţiei noastre, d. comandor Andrei Popovici, evocă, — într'o interesantă serie de conferinţe la postul român de radio difuziune — figurile marilor noştri sburători dispăruţi.

Ţinuta lor literară,—de sburător cu vaste orizonturi — ca şi materialul lor informativ, au format conferinţelor d-lui comandor Popovici un auditor credincios.

Credem deaceea interesant de a publica un extras din conferinţa ţinută Duminică 31 Ianuarie, din seria figurilor marilor sburători dispăruţi şi regretăm că spaţiul nu ne îngăduie să o publicăm în extenso.

*

La naşterea prietenului meu a prezidat — ca la toate naşterile de copii — o zeiţă adusă de un vânt uşor pe o aripă enormă de culori vesele ; dela naştere deci, a primit din mâini de fee semnul vieţei sale «Veţi fi pasăre, copile».

Zorileanu a fost un geniu: şi geniul este o solitudine într'un deşert de rebeliune.

Iubea libertatea şi pentru el libertatea era sborul. Numai fiinţa nobilă are nevoie de libertate.

Zorileanu a fost unul din spectacolele cele mai enorme ale acţiunei. Destinat meseriei armelor, şi-a ales cavaleria pentru că aci, în această armă, a găsit el mai multă acţiune. Cine a putut vre-odată să ştie cum a putut ajunge sublocotenentul Zorileanu la celebra şcoală de cavalerie italiană de la Tor-Di-Quinto? Mister. Dar ceiace nu a fost un mister pentru nimeni este că aci s'a distins şi a fost preţuit de marii călăreţi ai Italiei, mai mult ca oricare altul, mai mult chiar decât cei mai buni italieni.

Al doilea român care a învăţat sborul

Tot astfel, nimeni nu a putut şti când şi cu ce mijloace Zorileanu a părăsit ţara pentru a merge în Franţa să înveţe sborul. Traversarea Mânecei de către Blériot în 1909 a fost fapta determinantă căci în vara 1910 îl găsim pe Zorileanu la Paris şi Mourmelon învăţând magistralul meşteşug. A fost deci al doilea român care învaţă sborul, — după prinţul Bibescu.

Care din zburătorii vechi dinaintea răsboiului nu l'au văzut pe Mircea Zorileanu, «Maestrul» cum — cu multă cuviinţă — îi ziceam cu toţii urcându-se în avionul său şi pornind la drum pe trajeuri anunţate mai dinainte, pe vremuri de ceaţă grozavă până la pământ, când nici chiar ciorile nu ieşau. Iar noi cei rămaşi pe aerodrom, îl urmăream, telefonic în localităţile anunţate de el în clipa plecărei, localităţi dela cari — stereotip — primeam răspunsuri cari sunau toate cam aşa: «am auzit sau auzim în acest moment un sgomot formidabil de motor în aer dar nu putem vedea avionul, căci ceaţa este până la sol».

Uneori făceam chiar rămăşaguri cu el că nu ne va fi semnalat de diferite localităţi, în timpul eşirilor sale pe ceaţă şi totdeauna am pierdut rămăşagurile. Deasupra rămăşagurilor pierdute se ridica însă măestria lui Zorileanu, se confirma instinctul lui de pasăre. Ceaţa, cel mai mare duşman al sburătorului, de pe acele vremuri şi exact la fel şi azi, ceaţa nu-l înfricoşa pe Zorileanu. Este adevărat că nu-i plăcea prea mult sborul pe ceaţă pentru că el, poet până'n vârful unghiilor, iubea să vadă natura s'o admire, să-şi umple ochii şi mai ales sufletul de orizonturile îndepărtate şi spectacolele măreţe pe care i le furniza sborul; nu-i plăcea zic, însă ea nu-l oprea pe el când ne oprea pe toţi ceilalţi.

Pe vremea când Chavez, ilustrul Geo Chavez, luptând pentru glorie dădea asaltul Alpilor pe deasupra piscului Mont Blanc, decolând dela Brigue (Elveţia) şi aterisând la Domidosola (Italia) unde la 10 m. înainte de a atinge solul a plătit cu viaţa sa această îndrăsneală, această faptă sburătorească, care a îngrozit de admiraţie lumea de pe întregul glob pământesc, maestrul Zorileanu, plutind pe aripele nesigure ale unui avion impropriu scopului — un Nieuport 80 CV. Gnome, cel mai dificil avion ce mi-a fost dat să pilotez — Zorileanu, zic sbura peste bătrânii noştri Carpaţi, le studia formele şi aterisa pe crestele cele mai teribile, combinând înclinarea pantelor cu intensitatea curenţilor şi terminând totdeauna în mod fericit îndrăznelile sale.

O aterizare pe piscul Penteleului

Nu voiu uita cât voiu trăi cele ce vă voiu spune acum:

In vara 1914 eram căpitan şi conduceam Şcoala militară de pilotaj dela Cotroceni, unitate la care se rezuma pe atunci, toată aviaţia militară a ţării. Intro dimineaţă frumoasă Zorileanu vine la mine şi-mi spune că pleacă cu Nieuport-ul lui să se antreneze şi că se va întoarce înainte de prânz. L'am autorizat bineînţeles. Până'n prânz Zorileanu nu se înapoiase. Eu eram însă îngrijorat. Când seara începuse a se coborâ, nelinişte a m'a cuprins. Am început să fac cercetări telefonice, fără nici un rezultat însă. Până dimineaţa nu aflasem nimic de el: a II-a zi am alergat toate prefecturile şi posturile de jandarmi şi rezultatul a fost tot negativ. Noaptea următoare la fel. La neliniştea mea care purtam răspunderea, s'a alăturat neliniştea tuturor camarazilor sburători cari-l iubeau, îl admiram. Dar rezultatul a fost acelaş.

Tocmai a III-a zi către prânz, venind dela aerodrom şi dând să intru în cancelaria şcoalei, văd în faţa uşei un pui de cioban cu suman, o căciulă enormă şi o bâtă in care se răzima, de mi-a reamintit clasica pictură a lui Grigorescu.

— Ce-i cu tine, măi fârtate? îi zic.

Dar el se uită grabnic la mine, însă se uită mai ales la un avion care tocmai atunci trecea peste capul lui şi venea la aterisare.

— N'auzi măi făcăneaţă ce te 'ntreb?

— Ahâââ... cum să n'aud; aud, Dom'le...

Şi fără să mai zică nimic îşi vâra mâna 'n sân şi scoate o bucată de hârtie galbenă, din cele în care se împachetează măslinele, brânza ori zahărul la băcăniile de la ţară, îndoită în 4 şi amar de soioasă.

Credeam că-i vre-o petiţie, o cerere a băetanului de a fi luat la aviaţie, cum mi se întâmplase de atâtea ori. Care nu-mi fu însă mirarea când desfăcând hârtia găsesc scrise câteva vorbe de-ale lui Zorileanu:

«Frate Andrei, vremea frumoasă, locurile cereşti, nu am putut rezista tentaţiei: am aterisat în Carpaţi pe piscul Penteleului, lângă frontieră. M'am împrietenit cu baciul

(Continuare în pag. IV-a)